

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

O gij Ouderlingen Israëls, luistert naar mijne stem, en wanneer gij in de wereld gezonden wordt om te prediken, vertelt die dingen die gij gezonden zijt te vertellen; predikt en roept luid: „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen; bekeert u, en geloof het evangelie”. Verklaart de eerste beginselen en laat de verborgenheden met rust, opdat gij niet ter neder geslagen wordt. Bemoet u nooit met visioenen van beesten en onderwerpen, die gij niet verstaat.

JOSEPH SMITH.

No. 19.

1 October 1904.

9de Jaargang.

HET GENEZEN DER ZIEKEN.

Door President FRANCIS M. LYMAN.

Het was een gewoon gebruik van den Heiland, Zijne handen op het hoofd van zieken te leggen en hen te genezen. Hij deed dit toen Hij de vrouw verlostte van den geest der krankheid, die haar achttien jaren gebonden had, en zij werd recht. Jaïrus was met deze wijze van doen bekend, want hij bad den Heiland te komen en Zijne handen op zijn dochtertje te leggen, dat in haar uiterste was, opdat zij weer zou leven. Na het genezen van de schoonmoeder van Petrus werden al de zieken van Kapernaüm tot den Heere gebracht, als de zon onderging, en Hij leide een iegelijk van hen de handen op, en genas dezelve. Andere wijzen van doen gebruikte Hij ook. Soms nam Hij den zieke bij de hand, of sprak louter, en het wonder was verricht. Uit het herhaald voorkomen echter van het leggen Zijner handen op de zieken, blijkt duidelijk, dat er kracht in deze verordening was. Na Zijne opstanding, bij het uitzenden der Elven, beloofde de Heere, dat degenen die geloofd zouden hebben en gedoopt zouden zijn zalig zouden worden, en aan de geloovigen beloofde Hij vele geestelijke zegeningen; één ervan was, dat zij hunne handen op de zieken zouden leggen en dat zij gezond zouden worden.

Onder de Heiligen der vroegere dagen werd deze verordening algemeen verricht, en Jakobus schreef, dat de zieken de Ouderlingen zouden roepen om hen te zalven met olie en over hen te bidden; „en het gebed des geloofs zal den zieke behouden”. (Jakobus 5:14, 15). Toen men echter van de waarheid afviel, verdween het geloof, en de theoriën van menschen of bijgeloovige praktijken werden aangewend, in plaats van de macht des Heeren, om de ziekte te genezen. Met de herstelling van het Evangelie verschenen de geestelijke gaven wederom

en de Heere herhaalde Zijne belofte, de zieken gezond te maken, als zij geloof oefenden. In de Leer en Verbonden zegt de openbaring: En de ouderlingen van de Kerk, twee of meer, zullen geroepen worden, en zullen voor hen bidden en hunne handen op hen leggen; en zoo zij sterven. sterven zij mij, en zoo zij leven, zullen zij mij leven. En wederom, het zal geschieden dat hij die geloof heeft in mij om genezen te worden, en niet bestemd is tot den dood, genezen zal worden; hij die geloof heeft om te zien, zal zien; hij die geloof heeft om te hooren zal hooren; de kreupele die geloof heeft om te springen zal springen; en zij die niet het geloof hebben om deze dingen te doen, maar in mij gelooven, hebben macht om mijne zonen te worden; en in zooverre zij mijne wetten niet breken, zult gij hunne zwakheden dragen" (Afd. 42 : 44, 48—52).

Er is ternauwernood eene familie in de Kerk die de werkelijkheid van deze belofte niet ondervonden heeft. De Heere is zeer edelmoedig geweest door sommigen te begiftigen met het geloof om genezen te worden en anderen met het geloof om te genezen. De zieken en zelfs de dooden zijn opgewekt geworden tengevolge van het geloof; en het geloof is gekomen tengevolge van gehoorzaamheid aan den Heere. Daar er zoovele voordeelen komen van het zalven der zieken en de verordening zelf heilig is, zou er zeer veel zorg voor gedragen worden, dat zij niet misbruikt wordt eenigerwijze en de zegeningen verloren worden. Terwijl de Heiligen nooit het voorrecht zouden vergeten dat zij hebben om degenen te roepen, die met het heilige Priesterschap bekleed zijn om de zieken te zalven en te zegenen, zouden zij eveneens gedenken dat de Heere immer gereed is hunne eigen gebeden te hooren, en het is niet gepast het Priesterschap te roepen voor iedere lichte ongesteldheid. Het is goed dat anderen voor ons bidden, maar wij moeten leeren zelf met goed gevolg te bidden. Er zijn sommigen die er nauwelijks aan denken den Heere aan te roepen om van pijn of lichamelijke ongesteldheid verlost te worden, tenzij het ernstig genoeg is om de Ouderlingen tot zich te roepen, en wat geloof dan uitgeoefend wordt is eerder in den invloed, dien de Ouderlingen hebben, dan in den Heere Zelf.

De redelijke weg, door de Heiligen de Laatste Dagen te volgen, is de gezondheidswetten te leeren en ze in toepassing te brengen, alles te gedenken wat de Heere geopenbaard heeft aangaande hetgeen voor het lichaam is en hetgeen er schadelijk voor is. Indien het Woord der Wijsheid en de wet der reinheid waaronder de Heiligen zijn, tezamen met de wetten die ons verstand ons leert voor ons welzijn te zijn, gedurende eenige geslachten waargenomen werden, zouden zij de wereld bevrijden van bijna al de ziekte die nu de menschheid kwelt. Wij kunnen echter het leven van onze voorouders niet veranderen, noch hetgeen wij zelf hebben gedaan. Voor de toekomst kunnen wij besluiten

de wetten te gehoorzamen die de Heere gevestigd heeft, niet voor Zijn eigen voordeel maar voor het onze.

Sommige leden van de Kerk gaan tot het uiterste, dat zij de Ouderlingen roepen voor iedere kleine pijn of stoornis die hen overvalt. Dit zouden zij niet doen. Anderen gaan tot het tegenovergesteld uiterste dat zij alle menselijke middelen uitputten alvorens den Heere aan te roepen, rechtstreeks of door Zijne dienstknechten. Zij stoppen zich vol medicijn en roepen de hulp van dokters in, en wanneer dat niet baat zenden zij om de Ouderlingen. Indien er dan geen wonder gebeurt en zij niet oogenblikkelijk gezond worden, gevoelen zij dat er niet veel macht in het Priesterschap is. Medicijn en dokters hebben hunne plaats, maar zij kunnen nooit het geloof onnoodig maken. Indien de zieken gezond geworden zijn, zou de Heere daarvoor de dankzeggingen hebben, welke middelen er ook gebruikt waren. Medicijn kan van zichzelf niet in een levend weefsel veranderen. Al de levensvatbaarheid en krachten die wij hebben zijn ons gegeven door den Vader, en wij zijn Hem verschuldigd voor iederen dag dien wij leven. Maar wanneer wij weten dat Hij ons leven verlengd heeft of onze pijn weggenomen heeft vanwege ons geloof in Hem en de gebeden Zijner dienstknechten, dan zou onze dankbaarheid inniger en grooter zijn.

De macht Gods is oneindig. In den tijd van een oogenblik kon Hij het gansche aanschijn der natuur veranderen. De heuvelen smelten, de bergen vervlieten en de aarde wordt verbrand in Zijne tegenwoordigheid. De oogenblikkelijke genezing van één Zijner kinderen van plaag of dood is een eenvoudige zaak voor Hem. Maar zelfs daar waar geloof uitgeoefend wordt, volgt Hij niet altijd dezen weg. Het moge een grootere proeve van iemands geloof en dankbaarheid zijn hem in een maand te genezen in plaats van in eene seconde. Het moge een nuttiger ondervinding voor een mensch zijn langzamerhand te herstellen. Er moge geen noodzakelijkheid zijn om een groot en zichtbaar wonder te verrichten; hetzelfde voordeel moge het gevolg zijn indien de levensstroomen naar binnen gewend worden inplaats van naar buiten te vloeien, en de gezondheid op normale wijze hersteld wordt.

Een van de allermerkwaardigste ondervindingen in mijn leven verduidelijkt dit. Te Burrville, in zuidelijk Utah, woonde eenige jaren geleiden een man genaamd Benjamin Matthew Hancock. Hij was een groot jager geweest, een scherp gezicht bezittende, maar vier jaren voordat ik hem voor het eerst zag begon hij het te verliezen. Drie jaren lang werden zijne oogen duisterder en duisterder totdat hij niets meer kon zien. Gedurende dezen tijd was hij onder behandeling van geneesheeren. Twaalf maanden lang voor onze komst was hij stekeblind geweest. Ouderling Brigham H. Roberts en ik reisden per rijtuig van Loa naar het spoorwegstation. Wij hadden vijf-en-twintig mijlen, den halven afstand, afgelegd vóór het ontbijt en waren van plan ons voort

te spoeden nadat wij gegeten hadden. Terwijl wij daar waren kwam er een jongeling in en vroeg of wij een blindeman, zijn neef, wilden zalven. Hij verzekerde ons, dat de man, als wij wilden toestemmen, genezen zou worden, want hij had ons in een droom zien komen en hem genezen. Wij vertelden hem hoelang wij konden blijven en vroegen of hij zijn neef tot ons kon brengen binnen dien tijd. Hij dacht van wel, en wij zagen hem zijn paard bestijgen en in dolle vaart de vallei inhollen.

Hancock woonde twee mijlen weg, maar voordat wij met het ontbijt gereed waren had de jongeman hem tot ons gebracht met leden zijner familie. Nòch de droomer nòch zijn neef waren leden van de Kerk, ofschoon de vrouw en kinderen van den blinden man het wel waren. Ik vroeg den man waarom hij gekomen was. Hij antwoordde, dat hij het niet wist; zij hadden hem in den wagen gezet en hem meegebracht. Ik vroeg of hij geloof had om genezen te worden en hij zeide: Neen, hij had geen geloof. Het zag er uit als een hopeloos geval, maar de jongeling, die van onze komst gedroomd had, had zulk een besliste getuigenis dat ik voortging met te trachten geloof op te wekken. Wij vertelden den man, dat het spotternij wezen zou als wij hem zalfden tenzij hij geloofde, en vroegen of hij niet wilde probeeren geloof te hebben. Ten laatste zeide hij te willen probeeren, en beloofde dat hij, als hij genezen werd, het evangelie zou aannemen en den Heere dienen. Onder deze omstandigheden zalfde ik zijn hoofd en oogen met olie, en Ouderling Roberts verzegelde de zalving. Toen verlieten wij hem en reisden verder.

Er verstreek bijna een jaar eer ik naar die plaats terugkeerde, en toen zag ik den man niet. Ik vernam evenwel dat hij nu zoo goed als iedereen kon zien. Nog een jaar later was ik daar weer, en ditmaal kwam mijnheer Hancock naar de vergadering. Ik had een gesprek met hem en vernam, dat zijn gezicht begon terug te keeren van den tijd onzer bediening af. In vier maanden kon hij zoo goed als ooit zien, en was in staat herten of wat hij maar wilde te jagen. Ik herinnerde hem aan zijne belofte, het Evangelie aan te nemen als zijn gezicht terugkeerde, maar hij verontschuldigde zijn verzuim door te zeggen, dat hij verwacht had zijn gezicht oogenblikkelijk terug te krijgen als hij het al terugkreeg tengevolge onzer bediening, en hij wist niet dat de Heere er iets mede te doen had, waar het vier maanden duurde alvorens hij zijn volkomen gezicht herkreeg. Mijnheer Hancock verhuisde later naar Idaho, en heeft, zoover als ik weet, zich nooit bij de Kerk aangesloten. Hij liet den Satan toe hem te misleiden, omdat de Heere Zijne genezende macht langzamerhand liet werken, maar ik denk dat de jonge man, die ons en onze bediening zag met haar goeden uitslag in zijnen droom voordat wij kwamen, niet overtuigd kon worden dat zijn geslagen neef juist op dat bijzonder tijdstip van blindheid bevrijd was geworden.

Dit is niet het eenige voorval, dat de Heere het gezicht teruggegeven heeft aan eenen blinde in mijn eigen ervaring. Eens had ik het voorrecht de dochter van Samuël Pitchforth te Nephi te zalven. Zij herkreeg haar gezicht niet onmiddellijk, en voordat ik haar weer zag was het gebeurde mij ontgaan. De zegen kwam echter, en toen ik haar ontmoette kon zij volkomen zien. Zij was en is nog een getrouw Heilige der Laatste Dagen, en wordt niet moe van het geven harer getuigenis van 's Heeren goedheid jegens haar.

Er zijn andere gevallen van blindheid en ziekte, waar oogenschijnlijk geen uitwerking gevolgd is op herhaalde zalvingen. De Heere zegt: „Hij die geloof heeft in mij om genezen te worden, en niet bestemd is tot den dood, zal genezen worden”. Het is niet noodig, dat de Ouderlingen in hunne gebeden over den zieke iets melden over bestemming tot den dood. Het kan geen goede uitwerking hebben op den zieke, en moge alleen het geloof verzwakken. Toch komt de tijd voor ieder mensch om te sterven, en onze bedieningen mogen machteloos zijn. Onze eigen verlangens en de wenschen van den zieke mogen zeer krachtig zijn, maar als de dood het gevolg moet zijn, zal de Heere ons geen geloof geven en onze verlangens veranderen de zaak niet. Indien Heiligen geen geloof hebben om gezond te worden maar toch in den Heere gelooven en Zijne wetten niet breken, zegt Hij hebben zij macht om Zijne zonen te worden, en gebiedt anderen, die gelukkiger zijn, hunne zwakheden te dragen. De gave van sterk en wonderdadig geloof wordt niet altijd door den Heere geschonken aan Zijne dienstknechten of de zieken.

Ofschoon de groote meerderheid van genezingen in de Kerk geleidelijk zijn geweest, en de Heere nooit beloofd heeft en wij nimmer kunnen eischen dat Hij eenige andere wijze van doen zou volgen, werkt Hij toch dikwijls wonderen voor onze oogen. Eene manifestatie van Zijne macht, die ik mij herinner, viel voor in het voorjaar van 1883, terwijl ik op weg was om een zending te vervullen naar de Indianen van oostelijk Utah. Vroeg op een morgen, terwijl het kamp het ontbijt gereed maakte, begon ik brood te roosteren over het kampvuur. Toen ik van mijn zitplaats naar iets reikte om het op te rapen, werd ik aangegrepen door de allervreeselijkste pijn in mijne zijde. Het gevoelde alsof er de een of andere scheuring ontstaan was. Ik ging zoo spoedig mogelijk op een bed in de nabijheid liggen, maar vond geen baat. Er was geen medicijn van eenige soort in het kamp, en men had binnen vijftig mijlen geen dokter kunnen krijgen. De pijn was zoo schrikkelijk dat ik geen denkbeeld had te kunnen leven. Gedachten aan mijne familie kwamen zeer duidelijk voor mijn geest, en ik stelde mij voor wat hunne gevoelens zijn zouden als ze mijn dood vernamen. Ik dacht aan het werk vóór mij en wat ik wilde verrichten alvorens heen te gaan, en ik had een zeer sterk verlangen

om te leven. Het scheen mij toe dat iedere goede daad mijns levens in mijn geest opkwam, en vreemd genoeg herinnerde ik mij geen slechte. Ik onderrichtte de broederen, dat zij na mijn dood zoo snel mogelijk naar huis moesten rijden. Zij behoefden hunne paarden niet stapvoets te laten loopen, want ik zou de ruwheid van den weg toch niet gevoelen, en zij moesten niet bang voor mij zijn, want ik was nimmer zoo onschadelijk geweest bij mijn leven als ik wezen zou wanneer ik dood was. Al dezen tijd duurde het lijden voort, en mijn lichaam werd nat van koud zweet. Na twee uren stelden de broederen voor mij te zalven. Waarom de gedachte niet bij mij opgekomen was gedurende dezen tijd weet ik niet. Wij hadden geen olie bij ons, maar de broederen legden hunne handen op mijn hoofd, en President Hatch, die het woord deed, bestrafte de pijn. Zonder een oogenblik vertraging was ik volkomen bevrijd. Ik zonk terug op het bed, uitgeput, en mijne oogen sluitende viel ik in slaap. Toen ik wakker werd vond ik mijzelf begraven onder beddegoed en overjassen, welke door de broederen over mij gelegd waren. Ik durfde nauwelijks adem te halen uit vrees dat de pijn weer beginnen zou, maar mij wel bevindende stond ik op en drong er op aan dat wij den tocht voortzetten. Het overige van dien dag, toen ik op den wagen zat en voortreisde om mijne zending te vervullen, weder gezond en sterk, schreide ik van vreugde en stortte mijne dankbaarheid uit jegens den Heere voor Zijne teedere barmhartigheid. Nooit te voren had ik den zegen beseft van vrij van pijn te wezen. Het was gelijk den hemel voor mij.

Andere gevallen van genezing, even merkwaardig, heb ik waargenomen. De gave is in de Kerk, en zal er zijn zoolang als er geloof is op aarde. Wij die de zegeningen ontvangen, zouden zoo leven dat wij ze waardig zijn, en wij moeten nimmer trachten voor te schrijven hoe de Heere ze schenken zal, maar tevreden zijn met Zijn wijze van doen.

Millennial Star.

ZENDINGSNIEUWS.

Uit Groningen vernemen wij dat door aldaar werkende Ouderlingen een aanvang zou gemaakt worden met het Zendingswerk in Assen, de hoofdstad van de provincie Drente.

In de Rotterdamsche vertakking heeft onlangs eene reorganisatie plaats gehad. Ouderling Arnold van Limburg is aangewezen om over haar te presideeren. Aan het voormalige presidentschap, bestaande uit Ouderlingen Pieter Noorda, Joh. de Waal en Petrus J. Klaphaak, is een eervol ontslag verleend.

HERRIJZENIS.

„Dan zet de Zone Gods zich op den Troon der troonen
Aan 's Vaders rechterhand, en draagt de kroon der kroonen,
Ver boven al wat ooit een naam ontvangen heeft
In hemel of op aard . . . Tot Hij, die eeuwig leeft,
Terug zal keeren met de wolken! Dan verrijzen
De dooden op Zijn stem: dan zal Hij 't vonnis wijzen!
Den boozen is het loon der boosheid weggeleid,
Den goeden, Hem getrouw, een eindloos heil bereid,
't Zij dan op Aarde, of in den Hemel; want heel de Aarde
Zal dan één Hemel zijn, veel schooner dan de gaarde
Van 't Paradijs ooit was, en 't Zalig Zielsgenot,
Dat Edens Vreugd beschaamt, zal eindloos zijn — als God!”
„Het verloren Paradijs” (Ten Kate's vertaling).

Elken dag verlaten een aantal geesten hun tijdelijk omhulsel. Het stoffelijk overschot, het verlaten huis, wordt aan den schoot der aarde toevertrouwd. De tijd doet het overige. Maar het stof blijft niet eeuwig daar. Het groote, het onbegrijpelijk groote werk van den Verlosser getuigt ons van eene herrijzenis der dooden, eene hereeniging van geest en lichaam. De „bewoner” zal weer naar zijn „huis” terugkeeren, iets wat alleen door de almacht Gods kan geschieden; hij zal reenschap moeten afleggen van zijne daden, vroeger in en met het lichaam gepleegd, om daarna, zoo hij het waardig is, te leven. Te leven! Geen tachtig jaar, geen duizend jaar, maar *eeuwig*. Welke wisselingen er in het heelal mogen plaats hebben in de toekomstige eeuwen, de mensch is bestemd voor een bestaan zonder einde:

„Het sterrenheir verdwijnt, de zonneglans
Verduistert eens, 't natuurrijk eindt; de mensch
Zal bloeien echter in een eeuw'ge jeugd,
Te midden van der elementen krijg,
't Vergaan van 't stof en werelden-gebots.”

Welk een heerlijk vooruitzicht! „Uwe dooden zullen leven, ook mijn dood lichaam: waakt op en juicht, gij die in het stof woont!” zegt Jesaja (26 : 19), „want uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruiden, en het land zal de overledenen uitwerpen.” Het is goed het oog op deze dingen gevestigd te houden, want dat zal de vrees verbannen, die licht het hard wil bekruijen bij het denken aan den dood, en het lijden verzachten, dat ons het heengaan van anderen veroorzaakt. De Heere regeert deze wereld en weet wat Hij met Zijne schepselen gaat doen. Hij wil al Zijne kinderen zaligmaken en verhoogen, allen opleiden tot die hooge ontwikkeling, die Hijzelf bezit. Dit gaat niet in dit leven. Maar de opstanding wacht ons! Alle menschen zullen uit het graf komen

zoals zij nedergelegd worden, met dit onderscheid, zooals de Profheet Joseph Smith ons verklaart, dat zij geest in hunne lichamen zullen hebben en geen bloed. Zij die deel hebben aan de verrijzing ten leven, zullen zich eens, zonder gestoord te worden door de macht van den tegenpartijder, kunnen vormen in de groote school der eeuwigheid. De openbaringen dezer dagen vertellen ons, dat alle beginselen van verstand, waartoe wij in dit leven kunnen geraken, met ons zullen verrijzen in de opstanding. „En zoo een persoon meer kennis en verstand wint door zijne gehoorzaamheid dan een ander, zal hij des te voorlijker zijn in de komende wereld.” En de kinderen? vraagt misschien iemand. Zij zullen het eeuwige leven hebben, hunne schuld is betaald. Zooals het kind sterft, zoo zal het opstaan uit de dooden en immer leven in de geleerdheid Gods. Het zal hetzelfde kind zijn, zooals het eenmaal stierf. Welk een blijde verwachting voor moeders, die hare kleinen zagen heengaan!

Een heldere blik in de toekomst te hebben doet het harte goed. De Heiligen der Laatste Dagen zouden steeds daarnaar streven. De woorden van onzen geliefden profheet verdienen daarom immer aller aandacht: „Zoudt gij het vreemd achten, zoo ik verhaal wat ik in een visioen gezien heb met betrekking tot dit belangwekkend onderwerp? Degenen die gestorven zijn in Jezus Christus mogen verwachten al de vreugde binnen te gaan, wanneer zij te voorschijn komen, welke zij hier bezaten of voorzagen. Zoo duidelijk was het visioen, dat ik werkelijk menschen zag voordat zij uit het graf verrezen waren, alsof zij langzaam opstonden. Zij namen elkander bij de hand en zeiden tot elkander: „Mijn vader, mijn zoon, mijn moeder, mijn dochter, mijn broeder, mijn zuster”. En wanneer de stem roept voor de dooden om op te staan, veronderstelt dat ik aan de zijde van mijnen vader nedergelegd ben, wat zou dan de eerste vreugde van mijn hart zijn? Mijn vader, mijne moeder, mijn broeder, mijne zuster te ontmoeten, en wanneer zij aan mijne zijde zijn, omhels ik hen, en zij mij. Hierover peins ik nacht en dag, en meer dan over mijn spijs en drank, om te weten hoe ik de Heiligen Gods zal doen begrijpen de visioenen, die als een overstromende golf langs mijnen geest rollen. * * * * Onthoudt deze dingen, en laat niet uwe knieën of gewrichten beven, noch uw hart u begeven; en wat kunnen dan aardbevingen, oorlogen en wervelwinden doen? Niets. Al uwe verliezen zullen in orde komen in de opstanding, mits gij getrouw blijft. In het visioen van den Almachtige heb ik het gezien.”

I. K.

BENOEMING.

Ouderling Chas. H. Dudley is benoemd tot president van de Arnhemse Conferentie.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

HET „VIJFDE EVANGELIE.”

Redevoering, gehouden in den Granite-Ring-Tabernakel, Zondag
29 Mei 1904, door Ouderling B. H. ROBERTS.

(Slot.)

„En gezegend zijn de Heidenen omreden hun geloof in mij, in en door den Heiligen Geest, die aan hen van mij en van den Vader ge-
tuigt. * * * Doch, indien de Heidenen zich willen bekeeren, en tot mij
willen wederkeeren, zegt de Vader, ziet, zullen zij onder mijn volk gere-
kend worden, o huis Israëls. * * * En ziet, dit volk (nakomelingen der
Nephieten worden hier toegesproken) zal ik oprichten in dit land tot
de vervulling van het verbond, hetwelk ik met uwen vader Jacob ge-
maakt heb; en het zal een nieuw Jeruzalem zijn. En de krachten der
hemelen zullen in het midden van dit volk zijn; ja, ik wil in het
midden van u zijn; Ziet, ik ben degene, van wien Mozes sprak, zeggende:
Een profeet zal u de Heere, uw God, verwekken onder uwe broederen,
gelijk mij. Hem zult gij hooren in alles, wat hij ook tegen u zeggen zal.
En het zal geschieden, dat iedere ziel, die dien profeet niet zal hooren,
uit het midden van het volk zal worden afgehouden. * * * Want het
zal geschieden, zegt de Vader, dat te dien dage die zich niet wil beke-
ren en tot mijnen geliefden Zoon komen, dezelve uit het midden mijns
volks uitgeroeid zal worden, o huis Israëls; en ik zal wraak en toorn
over hen uitgieten, gelijk als op de onbeschaafden, zooals zij nooit ge-
hoord hebben. Maar zoo zij zich willen bekeeren, en naar mijne woorden
luisteren, en hunne harten niet verharden, zal ik mijne kerk onder hen
oprichten en zij zullen komen in het verbond, en onder dit, het over-
blijfsel van Jacob gerekend worden, aan wie ik dit land voor hunne
erfenis gegeven heb. En zij zullen mijn volk, het overblijfsel Jacobs, bij-
staan, en eveneens zoovelen van het huis Israëls als er zullen komen,
opdat zij eene stad mogen bouwen, welke het Nieuw-Jeruzalem ge-
noemd zal worden; en dan zullen zij mijn volk bijstaan opdat zij te
zamen vergaderd mogen worden, degenen die over de gansche aarde
verspreid zijn, tot het Nieuw-Jeruzalem. En dan zal de kracht des
hemels nederkomen onder hen, en ik zal ook in hun midden zijn.”

Dit alles staat in het vijfde evangelie. Het bevat, zooals gij ziet,
deze beloften van rijke en machtige zegeningen voor de Heidensche
rassen, eene belofte, dat zij als vaders en moeders mochten worden
voor het huis Israëls, en groot zou hun loon en groot zouden hunne
zegeningen zijn, en zij zouden volkomen vereenzelvigd worden met
het Israël Gods op dit land, en meedoen aan het opbouwen van

Zion — dat Zion waarvan, zooals Jesaja verklaarde, de wet zou uitgaan in de laatste dagen, terwijl het woord des Heeren uitgaan zou uit Jeruzalem; hetwelk de twee hoofdsteden op aarde aanduidt, één op het oostelijk en één op het westelijk halfgrond. Maar indien, integendeel, de Heidenen het Evangelie van Christus zouden verwerpen en niet langer den God van dit land, welke is Jezus Christus, eeren, dan zou de hand Gods op hen zijn, en dat ten oordeel; en zij zouden, zoo trotsch, groot en sterk als zij zijn, toch vernederd worden.

Zoodat dit vijfde evangelie niet alleen te doen heeft met het verleden, maar te doen heeft met het heden en met de toekomst, en deze mededeeling van waarschuwing klinken doet tot de Heidensche natiën op het beloofde land van Amerika. Niettegenstaande de sterkte en hoogmoed en macht van deze natiën in deze dagen hunner heerlijkheid waarschuwt het vijfde evangelie hen, dat zij hunne trotsche standplaatsen slechts houden op voorwaarde van hunne trouw aan God en van hunne aanneming des Evangelies van Jezus Christus. Het is Gode waardig de voorwaarden te openbaren, waarop de natiën der westelijke wereld hunne standplaatsen onder de natiën der aarde mogen houden; en het is een zaak, die de overweging van deze natiën waardig is, acht te geven op zulk eene waarschuwing. Laat geen natie zich buiten de macht Gods denken; want zij is het niet. Het Keizerlijke Rome vertrouwde evenveel op hare bekwaamheid om hare macht te doen voortduren als eenige natie van de westelijke wereld heden doet; en van hem die had durven beweren, dat Rome vernederd kan worden, en voorbijgaan als een droom van den nacht, had men ongetwijfeld gedacht dat hij niet genoeg vaderlandsliefde had; toch werd Rome vernederd. De halfnaakte horden uit de wouden en vlakten van Duitschland maakten pret in de paleizen van de Ceasars. De Romijnen plachten in hunnen trotsch te zeggen van het Coliseum, waarin Christenen het martelaarschap ondergaan hadden onder de handen van redelooze menschen en redelooze beesten, louter om een Romijnschen feestdag op te luisteren: „Zoolang het Coliseum staat, staat Rome, wanneer het Coliseum valt, valt Rome; wanneer Rome valt, valt de wereld!“ Het Coliseum is een ruïne. Rome is slechts een naam, door de geschiedenis in herinnering gehouden. Maar de wereld viel niet toen Rome viel: en gelijk het in het verleden geweest is, zoo moge het ook in de toekomst zijn, indien Gods voorwaarden niet nageleefd worden, dat Hij als een potscherf zal breken de natie die in trotsch verzet tegen Hem opstaat. Dit is Gods aarde. Het is de Zijne volgens het eigendomsrecht; en door verscheidene middelen leidt Hij en niet de mensch hare lotsbestemming. Degenen die er macht en gezag op houden, houden het omdat het hun door Hem toevertrouwd is, alleen maar toevertrouwd; en de natie, die ontrouw is aan dat vertrouwen, moet er aan God voor verantwoorden. Hieruit leid ik af, dat deze waarschuwing, die uit het vijfde evangelie

komt, gewichtig is; zij kondigt een machtige, plechtige waarheid aan, eene ontzagwekkende aanzegging, waarop dienaars van eenig geloof, en de toegesproken natiën, goed doen te letten.

Nu tot besluit een woord over de goudproef, die onze vriend voorstelt op het vijfde evangelie toe te passen. Ik denk dat de weleerwaarde dat bijbrengt om een bijzondere reden, en dat hij zodoende een zwakheid aan zijn kant laat zien. Hij zegt: „De vraag is niet, van waar zegt men dat zij het kregen, maar is het goud”. Welnu, het is gewichtig te weten van waar men het kreeg, en wij kunnen dat zoover buiten allen twijfel vaststellen en het steunen door getuigenis, die niet alleen niet betwijfeld is, maar onberispelijk is. De vraag: „Van waar zegt men dat zij het kregen”, is gewichtig. Het „hoe” en het „waar” zij het kregen is een deel van het bewijs zijner waarheid, hetwelk deze heer ontwijkt door te zeggen, dat het er niet op aankomt van waar het vijfde Evangelie kwam. Juist gezinspeeld hebbende op het gewicht van deze zaak van waarvandaan en hoe het kwam, wil ik dit alles ter zijde stellen en mijne bereidwilligheid verklaren als één van de geloovigen in het Boek van Mormon, het onderworpen te zien — gelijk het moet — aan de „keuringsproef”. Is het goud? Zijn deze gewichtige waarheden, die wij hedenavond overwogen hebben, waarbij de welvaart van de halve wereld betrokken is, goud of slijk? Is het licht dat het werpt op het woord Gods, bevat in de vier Evangelieën, van gewicht? Is het feit dat Jezus deze westelijke wereld bezocht en de zaligmakende kracht van zijn Evangelie verkondigde op zulk een manier dat er millioenen tot de kennis der zaligheid zouden komen, een gouden waarheid? Is de plechtige aanzegging aan de Heidensche natiën, die deze westelijke wereld bewonen, de moeite waard om overwogen te worden? Moge zij niet van goud zijn, in het bijzonder als er acht op geslagen wordt? Ik zal dat aan u overlaten te beantwoorden. Maar ik wensch eene verbetering voor te stellen van des weleerwaarden gelijkenis — deze „keuringsproef”. Ofschoon hij haar zelf zoo hoog prijst in het korte overzicht, dat hij aan de bladen gaf van zijne redevoering, denk ik dat ze verbeterd kon worden. De vraag is niet zoo zeer of in de vier Evangelieën of in het vijfde alles goud is, maar is er goud in. Ik denk niet dat de vier Evangelieën onvermengd zijn. Met andere woorden: ik denk niet dat de vier Evangelieën volmaakt zijn. Ik geloof dat er onvolmaaktheden in zijn, in uitdrukkingsvormen en in het feit dat zij niet mededeelen alles wat Jezus leerde en deed; op zijn best zijn ze brokstuksch. Johannes vertelt ons in zijn Evangelie, dat, zoo al de dingen die Jezus gedaan heeft geschreven wierden, de wereld zelve de geschrevene boeken niet zou bevatten. Wij hebben niet de volle verslagen der redevoeringen van den Messias. Het volle en beslist zuivere woord van God, juist gelijk het van de lippen des Zaligmakers kwam, is niet in de vier Evangelieën. Voor het grootste gedeelte hebben wij slechts de herinneringen

van de evangelisten van hetgeen Jezus zeide en deed. Alleen degenen die het Grieksch lezen — en ongelukkigerwijze zijn dat maar zeer weinigen — mogen de vier Evangeliën lezen in de taal waarin de apostelen ze schreven. Maar wij hebben vertalingen van deze verslagen, en telkenmale als zij vertaald worden heeft er eene verzwakking plaats. De kracht en macht van hetgeen gezegd is wordt zwakker in de vertaling, gelijk allen weten die bekend zijn met vertalingen vergeleken bij de oorspronkelijke taal van den spreker of schrijver. Zoo ook met het boek van Nephi. Dat komt tot ons in een beknopten vorm. Het is niet het oorspronkelijke boek van Nephi; het is Mormon's verkorting van dat boek. Hij heeft het bekort en zodoende heeft hij ons ongetwijfeld minder volmaakte verslagen van Christus' zending aan de Nephieten gegeven. Dat is te zeggen, wij hebben niet al de bijkomende omstandigheden of al de uitingen van den Heiland, of van de lieden die het laat spreken. Dan nog hebben wij niet Mormon's oorspronkelijke verkorting van Nephi's boek — het werkelijke vijfde evangelie; maar de vertaling van den Profeet Joseph van Mormon's verkorting, en die, dit is toegegeven, in zijn onvolmaakt Engelsch. Zoodat al de vijf Evangeliën brokstuksch zijn en vervuld met de onvolmaaktheden en beperkingen als alle dingen zijn die door menschelijke handen gaan; maar niettemin Gods kostelijke waarheden bevattende: en sommige dezer worden zoowel in het vijfde Evangelie gevonden als in de vier Hebreeuwsche Evangeliën, en voor mij zijn de waarheden van het vijfde of Nephitische Evangelie zoo kostelijk en gewichtig als die van de andere vier Evangeliën zijn.

Deseret News.

VERPLAATSING.

Ouderling Orson H. Willie is verplaatst van de Arnhemsche naar de Rotterdamsche Conferentie.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op den 9den dezer maand zal te Groningen de halfjaarlijksche conferentie van de Groninger Conferentie plaats hebben. Des morgens 10 uur zal er eene vergadering in het Lokaal Kattendiep 7 en des avonds 7 uur een in het Concerthuis, bovenzaal, Poelestraat, gehouden worden.

Al de zendelingen, leden der Kerk en vrienden worden hartelijk uitgenoodigd dien dag aldaar aanwezig te zijn.

DE SOCRATISCHE LEERWIJZE IN DE ZONDAGSCHOOL. (Samengetrokken uit Adams' „Primer on Teaching“.)

Sommige slechte onderwijzers bepalen zich er bij, voor hunne leerlingen eene lezing te houden. Hier mogen de kinderen geheel en al lijdelijk blijven: de onderwijzer doet al het werk en is heel tevreden, zoo hij aan het einde der les zijnen leerlingen zeer veel nieuwe dingen verteld heeft. Andere slechte onderwijzers vallen in de tegenovergestelde dwaling, dat zij de leerlingen al het werk laten doen. Er wordt een les voorgeschreven, welke de kinderen verwacht worden gereed te maken, terwijl de onderwijzer zich bepaalt bij het zien of de les gereed gemaakt is. Van de twee wijzen van doen is de tweede beter dan de eerste, maar geen van beiden zou geduld worden. Val hier niet in dwaling. Denk er aan, dat lezingen houden voortreffelijk is op zijne plaats: en zoo is het ook met zorgvuldig onderzoek, of de leerlingen eenige les, die voorgeschreven is, gereed hebben gemaakt. Maar noch lezingen houden noch onderzoek kan de plaats innemen van het onderwijs dat beide en veel meer nog bovendien in zich sluit. Er zijn vele leerwijzen, maar alle die onze ernstige aandacht waard zijn hebben minstens ééne hoedanigheid gemeen — zij dringen aan op een arbeidsverdeeling tusschen leeraar en leerling. Gedachtenwisseling tusschen den onderwijzer en den leerling moge een proces van redeneerkunde of logica genoemd worden.

Er is één vorm van logische leerwijze verbonden met den naam van een ouden Griekschen filosoof, die geboren werd omstreeks 470 v. Chr. Socrates kwam ter wereld met een dorst naar waarheid, en een geduld om te onderwijzen. Zijn geheele leven werd besteed aan het zoeken naar waarheid, en aan het beproeven, anderen aan zijn onderzoek te doen deelnemen. Hij ging Athene rond, weinig anders doende dan iedereen, die wilde luisteren, onderwijzen. Maar zijne manier van te werk gaan was eigenaardig. Hij hield geen lezingen, en legde ook geen dingen uit als iemand die veel meer wist dan andere lieden. Integendeel beledigde hij, dat hij een zeer ongeleerd man was, wiens doel eenig en alleen was iets te leeren van iedereen dien hij ontmoette. Dit wordt genoemd de Socratische ironie of scherts, want Socrates wist werkelijk in de meeste gevallen de goede antwoorden op de vragen die hij stelde, terwijl de lieden, aan wie hij zijne vragen deed, doorgaans ongeleerd waren, zonder te weten hoe ongeleerd zij waren. De eenige kennis waarop Socrates aanspraak maakte was de kennis van zijn eigen onkunde, en de eerste stap in de leerwijze is den leerling te overtuigen van zijn eigen onkunde, en hem derhalve gewillig te maken om te leeren.

Het was een van Socrates' eigenaardigheden, te beweren dat hij nimmer iemand iets leerde. Alles wat hij deed was te maken dat zij

zichzelf leerden. Socrates gaf zijn onderwijs niet in een geregelde school of College. Hij gaf het waar hij maar toevallig iemand ontmoette die met hem wilde spreken, dikwijls in de open lucht. Zijn geliefkoosde gang was naar de marktplaats te Athene, dewijl hij aldaar lieden van allerlei klassen ontmoette. Hij had geen leerlingen in den gewonen zin van het woord, maar had te doen met allen die hem tegenkwamen. Zijn gewone plan was, het gesprek tot een zeker woord te leiden en de beteekenis ervan te vragen. De toegesproken persoon antwoordde doorgaans geredelijk genoeg, denkende dat hij er alles van wist. Dan ging Socrates eenig gebrek in het antwoord aanduiden — beteekende het niet zus en zoo? of beteekende het iets anders? De man ging dan zijn antwoord verbeteren, maar ontdekte alleen dat Socrates nieuwe bezwaren had. Dit ging een tijdje zoo door, totdat de man ten laatste vermoeid werd en zich overtuigd gevoelde, dat hij niet zooveel wist als hij had gedacht. Dan nam Socrates de gelegenheid waar en van dit punt uit ging hij door bedreven vragen zijn vernederde bekende leiden om zelf de ware beteekenis van het woord uit te vinden.

De op de Socratische leerwijze behandelde leerling gaat door drie gemoedstoestanden heen:

1. Zekerheid — maar zonder eenigen grondslag voor deze zekerheid.
2. Twijfel — vergezeld van het verlangen om te weten en een streven naar kennis.
3. Zekerheid — gegrond op zorgvuldig denken.

De aard van de Socratische leerwijze moge beter begrepen worden door het volgende nieuwerwetsch gemaakte voorbeeld. Veronderstel dat Socrates kon opstaan uit zijn drie-en-twintig-honderdjarig graf (en Hollandsch kon spreken), dan kon het zijn dat hij op de speelplaats kwam, en, Jan Jansen de kweekeling daar aantreffende, die niets in het bijzonder uitvoerde, met hem in gesprek trad. Straks mocht hij heel toevallig vragen:

„Tusschen twee haakjes, Jansen, wat is een insect? Ik hoor dikwijls lieden praten over insecten, en ik zou graag zeker weten wat zij bedoelen”.

Dan zou Jansen zich zeer groot gevoelen, dat hij op die manier gevraagd werd door zulk een oud man, en op een korte, hooghartige manier antwoorden.

„O, een insect? Wel, ik dacht dat *iedereen* dat wist. Een insect is — laat me eens zien — een insect is een klein diertje met vleugels”.

Dan mocht Socrates buiten het ijzeren schoolhek kijken naar een hen, die op den weg tusschen de steenen liep te pikken, en zeggen:

„Wel, wel, zoo. Dus dat is een insect. Weet je wel, dat zou 'k nu niet gedacht hebben”.

En Jansen zou boos wezen en denken dat Socrates toch niet zoo'n

aardige oude man was als hij verondersteld had, en zou gaan uitleggen dat een hen veel te groot was voor een insect.

Socrates zou er echter zeer stipt op wezen en vragen:

„Dus een insect is een *zeer klein* diertje met vleugels”.

J. (bevrijd) Ja.

Soc. Is een kolibri klein genoeg?

J. (kort) Neen: een insect is in 't geheel geen vogel.

Soc. Dan is een insect een *zeer klein* diertje met vleugels *dat geen vogel is?*

J. (weder bevrijd) Ja.

Soc. Gisteren zag ik in een winkel een klein pakje, gemerkt „Zacherlin”, dat gezegd wordt alle insecten te dooden. Er waren enkele zeer kleine diertjes op geteekend, dat geen vogels waren, maar zij hadden geen vleugels, dus ik veronderstel, dat het een vergissing was ze daar te zetten, want 't konden zonder vleugels geen insecten zijn, is 't wel?

(Jansen is nu zeker dat Socrates een zeer onaangenaam oud man is, en verwondert zich dat hij niet te voren opgemerkt had welk een leelijke mopneus de oude man heeft.)

J. (bitter). Ja, wis en zeker zijn dat insecten. *Die* kent iedereen.

U wil toch niet zeggen dat u ze niet kent?

(Maar Socrates antwoordt nooit op zijvragen gelijk deze laatste. Hij blijft altijd bij het hoofdpunt.)

Soc. Goeie Genade! Goeie Genade! Wat moeten wij nu zeggen? Een insect is een *zeer klein* diertje met vleugels *dat geen vogel is* en *soms tijds geen vleugels heeft*. Werkelijk ik geloof niet dat ik al heelemaal weet wat een insect is.

J. (met een gelukkige ingeving, en de herinnering aan een leesles). O, een insect is een diertje dat begint als een larve, later een pop wordt en eindelijk een volkomen vlinder.

Soc. Hoe belangwekkend! Nu, hoelang zoudt ge zeggen dat het duren zou eer die Zacherlin-insecten — die zonder vleugels, weet u — volkomen vlinders waren?

J. O, plager! U doet niets dan bedillen. Zeg mij wat een insect is — U.

Soc. Maar gij vergeet, mijn waarde Jansen, dat ik 't niet weet. Ik vraag alleen om inlichting. Laat ons drie of vier diertjes onderzoeken, die wij kennen als insecten, en zien waarin zij op elkaar gelijken.

J. O, laat ons de vlinder nemen, de bij, de spin en — en, zeg, de kever.

Soc. Goed: maar, tusschen twee haakjes, mijn vriend de professor zei onlangs dat de spin geen insect is, ofschoon ik evenals u dacht van wel, en zoo denken de meeste menschen. Laten wij het verder onderzoeken met die waaromtrent wij zeker zijn, en zie hoe zij ervan ver-

schilt: dat zal ons helpen om uit te vinden wat een insect werkelijk is.

En zoo gaat het gesprek voort. Zij ontdekken dat de spin acht pooten heeft, terwijl al de echte insecten slechts zes hebben; dat al de insecten gevormd zijn van een reeks ringen; dat deze ringen gegroepeerd zijn in drie stellen; dat allen of vleugels of sporen van vleugels hebben, en zoo voort.

(Wordt vervolgd).

PLICHT.

De kunst van opvoeden bestaat hierin, ons onze plichten te leeren kennen en de grenzen onzer vrijheid.

+#+

Het onderwijs breidt den kring der belangen uit, de opvoeding vermeerdert de plichten.

+#+

Het onderwijs is de kweeker van het verstand, de opvoeding de kweekster van het hart.

+#+

De kleinen hebben alleen rechten, de grooten plichten.

+#+

Gij houdt op kind te zijn, den dag waarop gij het woord: *plicht* hebt begrepen.

CARMEN SYLVA.

OVERLEDEN.

KLAPHAAK. — Te Rotterdam, 24 September 1904, Antoon Klaphaak, zoon van Petrus J. en Johanna C. Klaphaak, geboren te Rotterdam den 15 Augustus 1895, aldaar gedoopt den 9 September 1903 door Ouderling Iemke Kooijman, en bevestigd door Ouderling Gerrit J. Kruitbosch, den 10 September 1903.

I N H O U D:

Het Genezen der Zieken Blz. 297 Zendingsnieuws " 302 Herrijzenis " 303 Benoeming " 304 Het „Vijfde Evangelie“ " 305	Verplaatsing Blz. 308 Conferentie-Aantondiging " 308 De Socratische Leerwijze in de Zondagschool „ 309 Plicht " 312 Overleden " 312
---	---

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.